

"Maar Gij zult staande blijven".

Psalm 102:27b.

Oktober.. maand van de vallende bladeren. Maand van de zachte, soms wilde voorbereiding voor de komende winter. Dagen duren duidelijk korter. Zonnevogels zwerven andere zomers tegemoet. Je voelt het. Je ziet het. Je hoort het aan alle dingen: 't Loopt op een einde met de lichte zomer. Op de meeste velden is het een "afgesneden zaak". Droge stoppels steken boven de moede grond. Bijna november. Het hele land lijkt een grenzeloos groot sterfbed.

De dag is over mij verduisterd.
De wind komt uit de verten aan,
En veel wat hecht scheen en gekluisterd,
Zal wankel worden en vergaan.

Keuls.

Op een andere plaats schrijft Keuls:

De late herfst omruischt mij met zijn vlagen,
De straat is glimmend zwart, de hemel grijs,
En, wijl mijn hart neuriet een oude wijs,
Dreunt dicht nabij een klok haar wreede slagen:
Ik schijn te leven in mijn laatste dagen.

Alle jaargetijden hebben hun eigen bekoring.
In de herfst kan de hemel ook zo prachtig
blauw van kleur zijn. Zonlicht speelt dan zo
zacht met de goudgekleurde bladeren. Toch:

Het landschap dat, nu stilte en avond dalen,
In lage, lichte nevelen verdwijnt,
Is als de hemel, waar de herfstmaanschijnt
Door wolken heen, waarachter sterren stralen.

De duistere hoeven, door het land verspreid,
En langs den kouden weg, de lege bomen,
Gaan in de mist teloor. De harten stromen
Vol van het najaar en zijn eenzaamheid.

Bloem.

De herfst roept gedachten aan sterven en vergankelijkheid op. In de vallende bladeren ontwaart de mens iets van z'n eigen levensgang.

* Mensdom valt als bladeren af. Opgaan, blinken en verzinken.

De ouderen neigen naar de aarde. Vaak voelen ze zich steeds vreemder worden in de maastroom van het leven. In de krant lezen we de overlijdensberichten van onze lot- en tijdgenoten. Weemoed stroomt in onze harten.

Hoe kort..hoe broos is ons leven. Ieder zoekt een plaats in de maatschappij. We zijn geslaagd, of minder geslaagd, zoals men dat noemt. Maar wat baat het de mens? De tijd om te sterven genaakt,

Wat is waar? Wat is blijvend? Waar zal onze schrale hoop op rusten?

De mens grijpt de kansen..klimt soms op tot grote hoogte. Plotseling stort alles in. De dood maakt er een einde aan. Kinderen vechten weer verder tot ook zij weerkeren tot het stof.

O, verdrietige werkelijkheid. Adembenemende toekomst. Toekomst, waarin ons de adem benomen wordt. Hoe sterft de wijze met de dwaas?

Ik ruik den weën geur der afgevallen blaren,
Verbloeit, verbleekt, verblonken in de dood.
Ik weet in herfstig licht vermoeide ogen
staren,

En moede zinken met het avondrood.

Ik voel tot eeuwigheid mijn weemoed stil
verwijden,

Die door het gelend loof, o God, tot U zal
leiden...

Ik ruik den weën geur der afgevallen blaren
En proef den stervenswalm van naderenden
dood.

Verhoeven.

Hoeveel ouderen werden in de loop der jaren uit ons midden weggenomen? We zien een geslacht gaan en komen. Jeugdige catechisanten

werden vaders en moeders. Hun kinderen komen nu ter catechisatie of behoren reeds tot de belijdende lidmaten der gemeente. Als ik naar de kleine catechisantjes kijk, voel ik goed dat ik in m'n 45ste levensjaar ben. Verder.. altoos verder. Eén van m'n geliefde uitdrukkingen is: "Immer voorwaarts".

Kan dat? In de herfst? In de herfst van ons leven?

Aan alle begin knaagt toch de worm van het einde? Onze kinderen worden groot..en wij kunnen niet mee. Hun gedachten bewegen zich vaak op andere sporen. Maar worden hun gedachten bevestigd?

Idealen blijken luchtspiegelingen te zijn. Voorwaar: Die leeft die lijdt. Hij lijdt aan het sterfproces. Hij lijdt aan de jaargetijden. Alles onder het oordeel van het stof. Herfst..sterven..vallende bladeren..kale takken. Weemoed stroomt het hart binnen.

Wat is de mens, wat is in hem te prijzen.

Evenwel. Nochtans. Desnietegenstaande: **GIJ ZULT STAANDE BLIJVEN.**

Gij, eeuwige God. Gij hebt hemel en aarde gemaakt. Ze zijn de werken Uwer handen. Die zullen vergaan. Gij zult staande blijven.

Gij, eeuwige God, God van Abraham, Izaäk en Jakob. Gij, Die Uzelf verbergt opdat ge U zoudt openbaren. Gij, God en Vader van Jezus Christus, onze Heere. Gij ook, eeuwige Zoon van God! Gij blijft Dezelfde van geslacht tot geslacht. De Heilige Geest heeft de woorden uit deze psalm op U doen zien. Gij zijt gisteren en heden en tot in eeuwigheid Dezelfde. De Vader stelt U voor tot een verzoening voor onze zonden. Gij zijt de goede Herder. Uw schapen zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid. Gij blijft Dezelfde in liefde en trouw. Wij zien geslachten ons ontvallen in dood en leven. Maar **GIJ** blijft **STAANDE**. Heden blijft Gij staande.

Gij blijft staande in het midden der vallenden en gevallenen. Gij blijft staande voor het aangezicht van de Vader.

Ja, zijt Gij niet het Aangezicht van de Vader?

Gij blijft staande op Uw volbrachte offerande, éénmaal op Golgotha geschied. O, dat GIJ staande blijft.. Heden. Dat verwakkert het moede hart: Gij blijft staande.

Ik val. Wij vallen. Hij stáát. Als wij in de golven verzinken vanwege ons ongeloof, blijft Hij staan op de golven en grijpt ons bij de hand. Als de wormen ons de huid doorknagen blijft Hij staan, en zegt: Ik leef, en gij zult leven. Zulkeen is mijn Liefste, ja zulkeen is mijn Vriend, o dochters van Jeruzalem. Wij hebben onszelf te gronde geholpen. Wij zouden ons voor eeuwig te gronde richten. Onze natuur is alzo verdorven dat we de duivel nog een handje helpen. Toch: Immer Voorwaarts. Uit genade moet ik belijden dat Gij de STAANDE, de Christus zijt. Ik, vallende, stem in met de zangen van de oude kerk:

Gij, evenwel, Gij blijft dezelfde', o Heer! Gij zijt vanouds mijn toeverlaat, mijn Koning, Die uitkomst geeft, en, uit Uw hemelwoning, Voor ieders oog Uw haat'ren ging te keer.

De dag is d'Uw; ook vormdet Gij den nacht; Gij schiept het licht, de zon met gloed en stralen; Door U is d' aard gesteld in juiste palen; Elk jaarseizoen hebt Gij tot stand gebracht.

Mijn Heere en mijn God: Gij bleef staande in de totale ondergang. Gij schreeuwde: Mijn God, Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten? O, dat Gij staande bleef, hangende aan het hout. Gij wilde niet afkomen van het gevloekt hout. Gij bleef staande onder helse hoon en spot. Gij zijt de Voleinder van het geloof. Stervende verhief Gij Uw stem uit stof en as: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn Geest.

Welk een balsem voor een bezwijkende geest. Hij bleef staande. Hij bleef staande in mijn plaats. En Hij is OPGESTAAN. Uit Zijn opstanding stroomt kracht naar ver-

loren zonen en dochteren..naar gevallenen.
Hoor: Nu zal ik opstaan. Ik zal opstaan en tot
Vader gaan. Ik zal gaan in de lompen en vodden
van m'n armzalig bestaan. En ik zal zeggen:
Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen
U. Vader, ik ben niet waard. En ik leef..en ik
sterf..en ik wanhoop en ik verwacht..de bood-
schap: Breng hiervoor het beste kleed, het ge-
meste kalf, de gouden ring en schoenen aan de
voeten. Lieve Heere Jezus..Gij bleef staande.
Gij staat nog heden. Gij zult eeuwig staande
blijven.

Als een kleed zal 't al verouden;
Niets kan hier zijn stand behouden;
Wat uit stof is neemt een end
Door den tijd die alles schendt.

Vooruit maar..Snelt dan jaren, snelt vrij henen
Met uw zorgen en verdriet.
Welk een ramp ik moog! bewenen.
God, Mijn God, verandert niet.

Herfst in de natuur? Herfst in ons leven? Af-
scheid van geliefden? Hij blijft bestaan! Hij
regeert! Hij voert de plannen uit: Een volk
uit alle geslachten der aarde. Een schare, die
niemand tellen kan. Hij komt in oorlog en vrede.
Hij komt in ontferming en in oordeel. Hij komt
heden tot gevallen zondaren.
Hij zegt: Ik heb voor u gebeden. Hij zegt: Ver-
geven zijn uw zonden om Mijnentwil.
Op de grens van tijd en eeuwigheid riep Uw
knecht Stefanus: Ik zie Jezus! Staande ter
rechterhand Gods.
Kom aan, geliefden in de Heere Jezus Christus..
Verheug u in de staande Heere en Zaligmaker.
Kom, schep moed uit Zijn behoudenis. Hij werd
een dode en is weder levend geworden. Hij leeft.
Hij staat. Hij Bidt, u ten goede. Buiten Hem
blijven wij vallen. Eeuwig vallen. Waar moeten
we ons bergen als Hij opstaat ten oordeel?
Nog is daar de stem van het Woord in het herf-
stig land. Straks is er de duisternis waarin

we onze voeten zullen stoten aan de schemeren-
de bergen.
Maar Hij blijft staande. Eeuwig en altoos.
Hij blijft staande..

Loof Hem, die u, al wat gij hebt misdreven,
Hoeveel het zij, genadig wil vergeven;
Uw krankheên kent en liefderijk geneest;
Die van 't verderf uw leven wil verschonen,
Met goedheid en barmhartigheên u kronen;
Die in den nood uw redder is geweest.

Psalm 103:2

D.C.O.

*****
*****
*****
***
*